

ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ В БУДІВНИЦТВІ ТА ЖИТЛОВОМУ ФОНДІ

Сердюк Т. В., к.т.н., доц., Лавровська Т. В.

Проблема енергозбереження з кожним роком стає все більш актуальною. За минулі роки подорожчали всі основні енергоресурси України. По багатьох видах енергоресурсів ціна для кінцевого споживача збільшилась в рази.

Неефективне використання енергетичних ресурсів, споживання та експорт легкодоступної нафти, неекономне використання електроенергії підприємствами чи домогосподарствами змушують серйозно замислитись над проблемою енергозбереження у країні.

Енергетичний сектор економіки України потребує особливої уваги як з боку держави, так й індивідів. Важливим є використання альтернативних джерел енергії, пошук нових шляхів, способів постачання її державі.

Енергосистема України навіть за наявності палива не може достатньо забезпечити споживачів тими обсягами енергії, який вони потребують. Підвищення енергоефективності та впровадження енергоресурсозберігаючих технологій є стратегічним завданням для всіх національних економік, особливо в сучасних умовах. Для економіки України, яка базується на досить великому обсязі імпорту енергоносіїв, проблема їх ефективного використання та, в першу чергу, збереження є дуже актуальною і вимагає негайного перегляду державної політики в цьому питанні.

Так, на опалення житлового фонду щорічно витрачається понад 70 млн. т у. п., тобто на одного мешканця припадає 1,4 т у. п., що в 2-3 рази більше, ніж у країнах Європейського співтовариства. Тому першочерговими для економії енергоресурсів в житловому фонді мають бути заходи щодо покращення експлуатаційних характеристик будинків, проведення їх теплової санації, модернізації інженерного обладнання тощо.

Українська держава та суспільство продовжує діяти за логікою існування надлишку енергоресурсів, а державна економічна політика не стимулює їх ефективного використання. Одним з моментів державної політики є можливість «уникнути» необхідності реалізовувати енергозберігаючі проекти та не прагнути до підвищення енергоефективності виробництва. Суб'єкти господарювання та населення продовжують самоусуваються від підвищення енергоефективності. Використання заінтересованості всіх споживачів енергетичних ресурсів у їх ефективному використанні має стати основним інструментом реалізації політики енергоефективності, оскільки це не тільки відповідає власним інтересам суб'єктів господарювання та споживання, але й допомагає мінімізувати витрати держави на проведення політики енергоефективності.